

[Baunsgaard.]

ustandselig fremhævet, at de selv skulle forhandle sig til rette; de har ustandselig fremhævet, at overenskomstforhandlingerne var deres opgave alene, og at løsningen var en opgave, der alene tilkom dem. Ingen har nogen sinde angrebet det synspunkt, at parterne såvel som hele samfundet er bedst tjent med, at parterne selv forhandler sig til rette. Men når man så ufravigelig fastholder det synspunkt, at man, ligegyldigt under hvilken form forhandlingerne sker, selv skal bringe alle uoverensstemmelser af vejen, sætter man sig på en prøve, som er så stor, at hvis man ikke består den, har man lidt et nederlag, der ikke kan blive uden konsekvenser for fremtiden. Det må i dag siges, at parterne ikke bestod denne prøve, og dermed er skabt den situation, at parterne fra det øvrige samfunds side vil møde et uafviseligt krav om ændringer i det nuværende forhandlingssystem. Og lad mig så føje til, at det nok er klogt, at både parterne og hele det øvrige samfund indstiller sig på, at der kun er halvandet år, til vi skal i gang med de næste overenskomstforhandlinger og de ændringer, som alle i dag ved skal komme i de nugældende forhandlingsregler og i det hele i det nugældende forhandlingssystem. Dem er der altså ikke overdreven lang tid til at forberede.

Forløbet af denne overenskomstsituation har gjort foråret mere dramatisk, end jeg tror nogen kan være interesseret i. Det tilspidsede sig i den landbrugskonflikt, man forhåbentlig i dag kan regne for afsluttet. Såfremt de afstemninger, der endnu resterer inden for landbrugsområdet, giver det forventede resultat, kan der regnes med, at alle konflikter på arbejdsmarkedet er bragt til afslutning med undtagelse af den ene, som har givet anledning til regeringens lovforslag og folketingets søndagsmøde, nemlig transportstrejken.

Har jeg i mine forrige bemærkninger været noget kritisk over for organisationerne, så benytter jeg også gerne lejligheden til at udtale min glæde over, at arbejdet nu synes at kunne genoptages inden for hele landbrugsområdet. Det har vist sig, at det kan lade sig gøre både at arbejde, medens der stemmes, og at gennemføre en hurtig afstemning dér, hvor arbejdet var stoppet.

Det havde været glædeligt, om den samme gode vilje havde været til stede inden for andre grupper. Fra og med i morgen genoptages efter alt at dømme arbejdet på slagterierne, og den for landets økonomi så nødvendige landbrugseksport skulle således, hvad slagterierne angår, igen få muligheder for at komme i gang. Derfor er der heller ingen tvivl om, at alle ville finde det urimeligt, om vi nu skulle stå over for den udvidelse af transportstrejken, som for første gang ville betyde, at denne strejke kom til at stoppe landbrugseksporten. Med de udvidelser af transportstrejken, der er varslet fra tirsdag morgen, vil landbrugseksporten gå i stå og landets økonomi dermed virkelig blive truet af denne strejke. Når dertil føjes, at det ville medføre yderligere vanskeligheder for vore to landsdele Bornholm og Grønland og formentlig betyde endeligt stop for byggeriet, kan der ikke hos nogen, der føler et ansvar over for samfundet, være tvivl om, at transportstrejken må bringes til ophør, inden disse udvidelser bliver en realitet. Det må altså ske nu.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen hævdede, at det var en dårlig politik, regeringen havde ført. Er det nu så sikkert? Den kom dog trods alt til at betyde, at det største område, jernindustrien med henimod 150 000 ansatte, selv fik løst sin konflikt, og jeg tror, alle vil forstå, at det giver bedre arbejdsvilkår, ikke mindst med fremtiden for øje, som det ærede medlem sagde, end hvis man, allerede dagen før konflikten var en kendsgerning, havde valgt at gribe ind, sådan som det ærede medlem foreslog det. Det ærede medlem spørger så, om det ikke er naturligt at bringe voldtgiftstanken ind. Jeg vil da gerne svare: jeg synes, det er naturligt, at spørgsmålet indgår i overvejelserne. Men jeg må også føje til, at der er så lille en afstand mellem parterne, at der næppe er nogen sandsynlig grund til at antage, at en voldtgiftsafgørelse for nogen af parterne ville bringe et afgørende anderledes resultat end det, der foreligger i det sidste mæglingsforslag. Lad mig endelig føje til, at den usikkerhed, der er til stede under en løbende konflikt, ville man altså have bevaret et stykke tid endnu.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var af den opfattelse, at forligsinstitutionen ikke